

nemlig, at det var vor Hensigt at gøre Forslaget til en Fattiglov, og han mente, at vi vilde udtale noget, der skulde nedfætte Forslagsstillerne i den offentlige Mening, idet vi søgte at bringe noget ringere ud af Loven, end den i Forvejen indeholdt. Det er en ganske mærkværdig Ytring særlig i denne Sal. Jeg har hørt den Slags Ytringer ude omkring paa Folkemøder, paa de saakaldte Nabaldermøder; naar en Taler ikke har kunnet klare sig længere, har han grebet til det Middel at vende Forholdet paa Hovedet som et lille Badutspring og saa appellere, om jeg saa maa sige, til den mindre Forstaaelse, som Forsamlingen havde. Jeg troede rigtignok, at det ærede Medlem nærede mere Afgtelse baade for sig selv og for dette Tings Medlemmer, end at han vilde fremsætte noget saadant her i denne Sal. Jeg har nemlig udtalt ved første Behandling og ogsaa motiveret det her ved 2den Behandling, at jeg opfatter dette Forslag som et Fattiglovsforslag, som en Ordning af et Slags Fattigvæsen udenfor det offentlige Fattigvæsen. Og jeg har ligeledes udtalt, at dette Forslag har en fejl Titel, sejler under falsk Flag, og det, der saa er gjort fra vor Side, er ganske simpelt, at vi have nævnt Tingen ved dens rette Navn, hejst det Flag paa Studen, der passer til, hvor det hører hjemme. Skulde man endelig stille noget Forslag i den Retning, jeg her har udtalt, skulde det være et Forslag om, at hele det Lovforslag blev ført tilbage til Fattigudvalget og indsat paa det Sted i Fattigloven, hvorfra den ærede Ordfører og Flertallet her i Salen eller rettere uden for Salen har taget det. Man behøver kun at se, at den ærede Ordfører ligesom ogsaa den ærede Minister fraraader at vedtage en Bestemmelse som den, der findes udtrykt i de to sidste Punkter af vort Vædringsforslag til § 5, og at de fraraade at vedtage en Bestemmelse, der sigter til, at den fattige skal give sin Billigelse, forinden han puttes indenfor fire Mure under et Reglement, som er givet af Kommunalbestyrelsen, rimeligvis af Fattigudvalget eller Fattigvæsenet i det Sogn, hvor han hører hjemme. Naar noget saadant kan ske, at Kommunalbestyrelsen ganske rolig kan tage en af de gamle fattige og sætte ham ind i en Anstalt og sige: der bliver du, og der faar du den Mad, vi give dig, og de Klæder, vi give dig, og der har du i det hele taget at rette dig efter vore Anordninger; vi skulle nok sige, naar du har Lov til at gaa ud, og naar du skal være hjemme. Vi skulle i det hele taget nok sige dig, hvordan du har at opføre dig, saalænge du lever

inden for denne Anstalt — naar de Herrer lade en saadan Bestemmelse staa, som hjemler Kommunalbestyrelserne eller Fattigvæsenet en saadan Ret, er det en Fattiglov og bliver aldrig andet end en Fattiglov, om de saa give den en nok saa pæn Titel og nok saa meget kalde den en Lov om Alderdomsforsørgelse. Den ærede Minister gjorde sig skyldig i en Inkonsekvens, som jeg antager, han vel nok vil rette, naar han bliver gjort opmærksom derpaa. I sit Tilsvær til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) angaaende de af ham og det ærede Medlem for Besje Amts 2den Valgkreds (Berg) stillede Vædringsforslag til § 10, udtalte den ærede Minister, at der ikke var Spor af Mening i at vende Forholdet om, saaledes at den fattige kunde komme med sin Bæsværing til Indenrigsministeren, medens Myndighederne ikke kunde det. Derimod kunde han bedre forstaa og bedre være med til, at Forholdet blev stillet lige. Men den Gang Ministeren kom til at omtale den Vædring, som netop vi have stillet i den Retning for at gøre dette Forhold lige, saa sagde Ministeren, at denne Vædring kunde han slet ikke have noget med at gøre. Det forekommer mig at være noget saa selvfølgeligt, at denne Vædring er noget saa retfærdigt, at jeg godt kan forstaa, at den ærede Minister udtalte sig saaledes første Gang, men ikke, at han anden Gang, da han kom til selve denne Tanke, udtalte sig misbilligende derom. — Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage) holdt en lille Tale om Udviklingen og om, hvorledes Forholdene navnlig havde udviklet sig her i Salen. Jeg beklager det ærede Medlem paa en vis Maade, fordi der gennem hans Udtalelser lød en Jølelse af en vis Skuffelse; det var, som om han følte sig forladt. Naar, det er vel ogsaa saaledes, det ærede Medlem har ikke ret gjort sig klart, at Udviklingen ruller fremad med Særbanefart, inarere noget hurtigere, medens det ærede Medlem bliver staaende ensom og forladt tilbage. Det ærede Medlem har i sin Tid haft ikke saa her i Salen fra forskellige Sider, der have sympatiseret med hans Opfattelse af Forholdene, han ser nu, at han bliver forladt. Han ser, at Folk forlade den Bane, som han har haft hejst i saa lang Ting. Jeg tror, at det ærede Medlem vil komme til at lide endnu større Skuffelser; efterhaanden som Tiden gaar, vil han finde sig endnu mere ensom tilbage paa det Standpunkt, han indtager. Jeg er jo ikke gammel i denne Sal, men det ærede Medlems Tale i Dag var en gammel bekendt ogsaa for mig, som jeg kender baade